

Antopäivä
08.02.2022

Päätösnumero
22/0010/1

Diaarinumero
00885/18/5201

Asia	Valitus vesitalousasiassa
Muutoksenhakija	Korte-, Ruta- ja Nuutajärven laskuyhtiö
Luvan hakija	Pirkanmaan elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskus, ympäristö ja luonnonvarat -vastuualue

Päätös, johon on haettu muutosta

Länsi- ja Sisä-Suomen aluehallintovirasto 20.6.2018 nro 51/2018/2

Hakemus

Pirkanmaan elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskus (ELY-keskus) on aluehallintovirastossa vireille panemassaan hakemuksessa vaatinut muutosta vesistötoimikunnan 19.2.1947 antamaan päätökseen, joka koskee Urjalan kunnassa olevien Kortejärven, Rutajärven ja Nuutajärven laskemista. Kyseisen päätöksen lupaehdossa 2 on määrätty, että Nokorinkosken padolla toimitettavien juokсутusten hoidosta vastaa laitoksen omistaja. ELY-keskus on hakemuksessaan katsonut, että juokсутusten hoito tulee määrätä hoidettavaksi laskuyhtiön toimesta tai kustannuksella. Lisäksi ELY-keskus on esittänyt, että lupaehtoon 7 tulee lisätä määräys, jossa todetaan padon kunnossapidon kuuluvan laskuyhtiölle.

Aluehallintoviraston ratkaisu

Aluehallintovirasto on hyväksynyt hakemuksen lupaehdon 2 osalta ja muuttanut vesistötoimikunnan päätöksen 19.2.1947, joka koskee Urjalassa olevien Kortejärven, Rutajärven ja Nutajärven laskemista, lupaehdon 2 alun kuulumaan seuraavasti:

2) Veden juokсутus toimitetaan Nokorinkosken padosta laskusuunnitelman

mukaisesti Korte-, Ruta- ja Nuutajärvien laskuyhtiön toimesta tai kustannuksella ottaen huomioon seuraavat säännöstelymääräykset:...

Aluehallintovirasto on hylännyt hakemuksen lupaehdon 7 muuttamisen osalta eli siltä osin kuin on vaadittu laskuyhtiön velvoittamista huolehtimaan patorakennelmien kunnosta.

Aluehallintoviraston perusteluja

Asiassa on hakemuksen johdosta kysymys siitä, voidaanko jäljellä oleva luvan haltija eli laskuyhtiö velvoittaa huolehtimaan veden juoksutuksesta ja padon kunnosta, kun voimalaitosyhtiötä ei enää ole. Laskuyhtiö ei ole suostunut hakemuksen mukaiseen luvan muutokseen.

Asiassa on yritetty neuvottelemalla saada sopimusta padon hoitamisesta ja veden juoksutuksen järjestämisestä, mutta sopimusta ei ole saatu aikaan. Suojeluyhdistys on hoitanut patoa valvontaviranomaisen ja luvan haltijan eli laskuyhtiön hyväksynnällä.

Olosuhteet ovat vesistötoimikunnan antaman päätöksen jälkeen muuttuneet sikäli, että vesivoimalaitostoiminta on loppunut ja vesivoiman käyttö lakannut. Intressit hankkeen mukaiselle järvien laskemiselle ovat muuttuneet eikä vanha lupa kokonaisuutenakaan ole välttämättä ajan tasalla.

Lupaehtoja ei ole päivitetty vastaamaan nykypäivän tarpeita. Kun energiataloudellista Nokorinkosken hyötykäyttöä ei enää ole, yläpuolisen vesistön virkistyskäyttö ja Kortejärveä koskevat luontoarvot ovat korostuneet.

Laskuyhtiö on kuitenkin edelleen luvan haltija. ELY-keskus on vesilain mukaisena valvontaviranomaisena hakenut lupaehdon 2 muuttamista niin, että laskuyhtiö hoitaisi veden juoksutuksen ja vastaisi patorakennelmien kunnossapidosta. Vaikka olosuhteet ovat muuttuneet eivätkä vesistötoimikunnan päätöksen mukaiset lupaehdot enää vastaa täysin nykypäivän tarpeita, lupa on kuitenkin voimassa.

Aluehallintovirasto on katsonut, että luvan haltija vastaa luvan mukaisesta toiminnasta eli veden juoksutuksesta. Tämän vuoksi vesistötoimikunnan päätöksen lupaehdot 2 voidaan selventää tältä osin eli todeta laskuyhtiön vastuu luvan haltijana.

Vesistötoimikunnan päätöksessä ei ole erikseen määräyksiä patorakennelmien kunnossapidosta. Vesilaitoksen omistaja on päätöksen mukaan antanut suostuksensa vesilaitospadon käyttämiseen laskemishankkeen yhteydessä. Laitoksen omistaja on myös sitoutunut toimittamaan säännöstelyn ehdolla, että vesilaitos työn yhteydessä korjataan. Laitoksen omistaja on sitoutunut maksamaan kolmanneksen korjauskustannuksista. Laitos on kuitenkin lakannut eikä ole enää luvan haltija.

=====

Vesistötoimikunnan päätöstä voidaan nyt käsiteltävänä olevan hakemuksen perusteella muuttaa tai oikeastaan selventää siltä osin, että laskuyhtiö vastaa

veden juoksutuksesta luvan haltijana.

Aluehallintoviraston soveltamat oikeusohjeet

Vesilaki 2 luku 9 §, 3 luku 21 § sekä 19 luku 7 ja 16 §

Vaatimukset hallinto-oikeudessa

Korte-, Ruta- ja Nuutajärven laskuyhtiö (myöhemmin myös laskuyhtiö) on vaatinut, että aluehallintoviraston päätös kumotaan ja vesioikeuden 29.8.1983 antaman päätöksen nro 51/1983 A lupaehdon 2 loppuun lisätään teksti: ”Mikäli laitoksen omistaja käyttää veden juoksutuksessa alihankkijaa, tulee kyseiseen alihankintasopimukseen saada järvenlaskuyhtiön kirjallinen hyväksyntä”.

Perusteluinaan muutoksenhakija on esittänyt muun muassa, että aluehallintovirasto ei ole päätöksessään ottanut huomioon laskuyhtiön 28.6.2017 tehdystä tarkastuksesta 17.7.2017 esittämää palautetta miltään osin.

ELY-keskuksen hakemuksessa 31.1.2013 ei ole esitetty vaatimusten perusteluja miltään osin. Laskuyhtiö ei ole saanut hakemuksen täydennystä käyttöönsä. Hakemuksessa viitataan virheellisesti vesilain 3 luvun 21 §:ään, jota sellaisenaan ei sovelleta vanhoihin vesilupiin. Hakemuksen käsittelylle ei ole perustetta.

Laskuyhtiö ei ole vastaanottanut kutsua, jossa viitataan vesilain 19 luvun 7 §:n ja 8 §:n mukaiseen selvitykseen. Kyseistä selvitystä ei ole tehty. Perustetta selvityksen tekemiselle ei ole. Sekä valvova viranomaisen että hallinto-oikeus ovat jo ottaneet kantaa haitallisiin vaikutuksiin. Pirkanmaan ympäristökeskus on Vaasan hallinto-oikeudelle antamassaan lausunnossa todennut, että kyseisillä järvillä koetut haitat eivät ole olleet vesilain 8 luvun 10 b §:n tarkoittamia huomattavia haitallisia vaikutuksia (Vaasan hallinto-oikeuden päätös 12.10.2007 nro 07/0339/1). Haitallisia vaikutuksia ei ole, koska ympäristökeskus alkoi laatia kunnostussuunnitelmaa sen sijaan, että olisi hakenut lainkohdan mukaisesti muutosta voimassa olevaan lupaan.

Tässä tapauksessa ei ole epäselvyyttä vesitaloushankkeelle myönnetyn luvan tai oikeuden sisällöstä tai haltijasta, joten asiassa ei ole perusteltua viitata vesilain 19 luvun 16 §:n aikaisemmin annetun päätöksen selventämistä tarkoittavaan säännökseen. Luvan haltija on laskuyhtiö. Haittaa, joka päätöksellä poistettaisiin, ei aluehallintoviraston päätöksessä ole yksilöity. Laskuyhtiölle syntyviä kustannuksia suhteessa laskemishankkeen hyötyihin hakemuksessa 31.1.2013 ei ole esitetty. Aluehallintoviraston päätös merkitsisi selvää luvan muuttamista, ei sen selventämistä. Luvan muutos lisäisi laskuyhtiön kustannuksia hyötyyn nähden huomattavasti ja kohtuuttomasti. Lisäksi on otettava huomioon, että laskuyhtiö on vastikkeena vesistön järjestelyn toteutuksesta maksanut 8.8.1945 tehdyn sopimuksen mukaisesti voimalaitoksen omistajalle (jäljempänä myös Furuhjelm) kaksi kolmasosaa voimalaitoksen kunnostuskustannuksista.

Aluehallintovirasto väittää päätöksen perusteluissa, että laskuyhtiö on jäljellä oleva luvan haltija ja että voimalaitosyhtiötä ei enää ole. Väite on virheellinen

ja perusteeton. Vesistötoimikunnan päätöksessä 19.2.1947 ei ole kuin yksi luvan haltija eli laskuyhtiö. Mainitussa luvassa Furuhjelm on määrätty hoitamaan kustannuksellaan vesistön järjestely. Laskuyhtiö luvan haltijana on päävastuullinen ja Furuhjelm on luvan mukaan laskuyhtiön alihankkija.

Nokorin voimalaitosta ei ole hoitanut voimalaitosyhtiö, koska voimalaitos ei ole toiminut yhtiönä. Voimalaitostoimintaa on harjoittanut Honkolan tilan omistaja yksityishenkilönä. Honkolan tilan omistaja on 8.8.1945 ollut J.R.G. Furuhjelm, hänen jälkeensä Christine Furuhjelm ja tällä hetkellä Robert Furuhjelm. Honkolan tilalle on vahvistettu patoamisoikeus korkeimman oikeuden 13.3.1931 antaman tuomion perusteella. Ei ole osoitettu, että oikeus olisi siirtynyt jollekin toiselle. Patoamisoikeus ja voimalaitostoiminta ovat kytköksissä kiinteistön omistukseen. Aluehallintoviraston väite voimalaitosyhtiöstä ja sen lakkaamisesta on perusteeton. Furuhjelm päättää itsenäisesti vesivoiman käytöstä. Laskuyhtiö luvan haltijana ei voi asiaan vaikuttaa eikä sillä ole siihen myöskään tarvetta. Laskuyhtiön vesitalousluvassa vesistön järjestelyn toteuttaminen ei edellytä vesivoiman hyötykäyttöä.

Laskuyhtiön on vaikea nähdä, miksi veden juoksutuksen sekä padon hoidon osalta olisi tarvetta hallinnollisiin neuvotteluihin. Laskuyhtiö ja Furuhjelm eivät ole katsoneet tarpeelliseksi hakea muutosta vesilain mukaiseen lupaan. Furuhjelm on kieltäytynyt toteuttamasta sitä, mitä vesilain mukaisella päätöksellä on hänelle määrätty. Valtion valvontaviranomainen ei ole hakenut vesilain mukaista hallintopakkoa Furuhjelmia vastaan, vaikka se valvontakirjeellä 19.9.2008 Furuhjelmia hänen velvollisuuksistaan huomautti ja on näin toiminnallaan osoittanut sen, että veden vapaasta virtaamisesta ei ole haittaa yleiselle tai yksityiselle edulle.

Laskuyhtiö on valmis neuvottelemaan Furuhjelmin kanssa nykyisestä siviilioikeudellisesta sopimuksesta, johon nykyinen hallinnollinen päätös perustuu. Siviilioikeudellisen sopimuksen muuttaminen ehdollisena on edellytys vesilain mukaisen päätöksen muuttamiselle.

Ei ole osoitettu, että valvontaviranomainen ja laskuyhtiö olisivat hyväksyneet suojeluyhdistyksen padon hoitajaksi. Asia on selvitetty valituksen liitteenä olevassa laskuyhtiön palautteessa. Laskuyhtiö on 14.3.2017 ilmoittanut Furuhjelmille teettävänsä vesistön järjestelyn tilapäisesti toisella alihankkijalla. Suojeluyhdistyksen puheenjohtaja on tuolloin kieltäytynyt ELY-keskuksen virkamiesten myötävaikutuksella antamasta patoluukkujen avaimia laskuyhtiölle. Näin menetellen suojeluyhdistys ja ELY-keskus ovat estäneet luvan mukaisen järvenlaskusuunnitelman toteuttamista. Laskuyhtiö on toimittanut asiassa hallintokantelun ympäristöministeriöön 8.5.2017. Tapahtumien perusteella ei voi olla mahdollista, että laskuyhtiö olisi hyväksynyt suojeluyhdistyksen padon hoitajaksi. Valvontaviranomaisen päätöstä asiasta ei ole esitetty.

Intressi maan kuivatukselle on edelleen olemassa. Vesistötoimikunnan päätös on annettu maan kuivatukseen, ei vesivoiman käyttöä varten. Ei ole osoitettu, että olosuhteet olisivat muuttuneet. Ajatus siitä, että intressi järvien laske-
miseksi olisi muuttunut ja että padon hoidon kustannukset tulisi tämän vuoksi siirtää laskuyhtiölle, on ristiriitainen ja kestävä.

Laskuyhtiö ei voi ottaa vesistön järjestelyn toteutusta hoidettavakseen. Laskuyhtiöllä ja Furuhelmilla on voimassa vesistötoimikunnan päätökseen kirjattu siviilioikeudellinen sopimus koskien vesistön järjestelyn toteutusta ja siitä Furuhelmille maksettavaa korvausta. Kumpikaan osapuoli ei ole ilmaissut tarvetta muuttaa sopimusta.

Laskuyhtiöllä ei myöskään ole patoamisoikeutta Nokorinkoskessa eikä laskuyhtiöllä ole patoa, josta vesistön järjestelyn voisi toteuttaa. Nyt voimassa oleva siviilioikeudellinen sopimus laskuyhtiön ja Furuhelmin välillä ei mahdollista laskuyhtiön padon hoitoa. Laskuyhtiö syyllistyisi rikoslaissa mainittuun hallinnan loukkaukseen, mikäli aluehallintoviraston päätös jätettäisiin voimaan ja laskuyhtiö hoitaisi vesistön järjestelyn. Viranomaisen päätös ei voi velvoittaa rikoksen tekemiseen. Aluehallintoviraston päätös on lain vastainen.

Aluehallintoviraston ratkaisu lupaehdon 2 muuttamiseksi ei muiltakaan osin toimisi, koska ratkaisusta ei käy selville se, kuka päättää siitä, kuka järjestelyn toteutuksen tekee. Tästä seuraisi epäselvyyttä ja ongelmia. Esimerkiksi ELY-keskus voisi pitää suojeluyhdistystä padon hoitajana, eikä luvan haltijalla olisi mahdollisuutta vaikuttaa asiaan. Nykytilanne jatkuisi, järvenlaskusuunnitelmaa ei toteutettaisi, kevätalennusta ei tehtäisi ja haitasta kärsisi luvan haltija.

Luvan haltijalla päävastuullisena toimijana tulee olla mahdollisuus vaikuttaa luvan saaneen vesistön järjestelyhankkeen toteutukseen. Tämän vuoksi laskuyhtiön vaatima luvan selvennys on perusteltu. Nykyinen tarve alihankkijan käytölle tulisi selvennyksellä myös huomioiduksi.

Asian käsittely hallinto-oikeudessa

Urijalan kunnan ympäristönsuojeluviranomainen on ilmoittanut, ettei se jätä vastinetta valituksen johdosta.

Ismo Kuisma on antamassaan vastineessa ilmoittanut yhtyvän laskuyhtiön valitukseen ja todennut muun muassa, että laskuyhtiöllä ei ole ollut tarvetta padota vettä Nokorinkoskessa. Laskuyhtiöllä on siviilioikeudellinen sopimus vesistön järjestelyn toteutuksesta Honkolan tilan omistajan kanssa. Vesilaitoksen toiminnan loppuminen ei ole peruste lupaehtojen muuttamiselle.

Länsi- ja Sisä-Suomen aluehallintovirasto on antamassaan lausunnossa viitanut päätökseensä ja sen perusteluihin. Lisäksi se on todennut, että vesilain 3 luvun 21 §:ää voidaan asian käsittelyssä soveltaa vesilain 19 luvun 5 §:ssä kuvattujen sääntelyn kautta.

Aluehallintoviraston päätöksen perusteluissa on todettu, että voimalaitosyhtiötä ei enää ole. Oikeampaa olisi ollut todeta, ettei vesivoimalaitosta enää ole.

ELY-keskuksen hakemuksella on haluttu löytää selkeä vastuutaho padon hoitamiseen. Tältä osin aluehallintovirasto katsoi, ettei ole edellytyksiä määrätä laskuyhtiötä hoitamaan yksin ilman suostumustaan patoa. Aluehallintovirasto jättää hallinto-oikeuden harkittavaksi onko laskuyhtiön veden juoksumuutosta koskeva muutos lupaehtoon 2 ollut tässä tilanteessa mahdollinen tai lainmukainen.

Robert Furuholm on Honkolan kartanon kiinteistön omistajana antamassaan vastineessa esittänyt, että toisin kuin valituksessa väitetään, Furuholmia ei ole määrätty hoitamaan kustannuksellaan vesistön järjestelyä. Furuholm ei ole, eikä ole koskaan ollut, laskuyhtiön alihankkija eikä hän ole yksityishenkilönä harjoittanut voimalaitostoimintaa. Kyseessä oleva Nokorinkosken pato ei myöskään sijaitse hänen omistamallaan alueella, vaan yhteisellä vesialueella.

Sopimuksilla voidaan sopia ainoastaan osapuolia velvoittavasti. Sopimuksella ei voida asettaa velvoitteita kolmansia kohtaan. Vaikka Furuholmin sukulainen olisi vuosikymmeniä sitten silloisena Honkolan kartanon kiinteistön omistajana solminut sopimuksen Nokorinkosken patoon, voimalaitokseen tai laskuyhtiöön liittyen, ei Furuholmista tule tällaisen sopimuksen osapuolta. Näin ollen Furuholm ei ole minkään asiaa koskevan siviilioikeudellisen sopimuksen osapuoli.

Myöskään laskuyhtiön viittaamalla vanhoilla korkeimman oikeuden, vesistötoimikunnan tai muiden toimielimien päätöksillä taikka muilla asiakirjoilla ei ole mitään Furuholmia velvoittavaa vaikutusta tai muutoinkaan merkitystä tässä asiassa.

Honkolan kartano ei ole oikeushenkilö eikä kartanoon voida siten kohdistaa oikeuksia tai velvollisuuksia. Kartanon omistajuuteen itsessään ei myöskään ilman erillistä sopimusta voida sitovasti liittää omistajaa velvoittavia sitoumuksia. Näin ollen laskuyhtiön käsitys Honkolan kartanoon tai kartanon omistajuuteen liitetyistä velvollisuuksista on perusteeton.

Furuholmin käsityksen mukaan aluehallintoviraston päätös on oikea ja laskuyhtiön valitus tulee hylätä.

Furuholm on vaatinut, että laskuyhtiö tulee hallintolainkäyttölain 13 luvun 74 §:n mukaisesti velvoittaa korvaamaan Furuholmin oikeudenkäyntikulut tässä asiassa 1 860 eurolla (sis. alv 24 %), koska laskuyhtiö on esittänyt asiassa selvästi perusteettomia vaatimuksia Furuholmia kohtaan ja olisi kohtuutonta, että Furuholm joutuisi pitämään oikeudenkäyntikulunsa vahinkonaan.

Pirkanmaan elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskus on antamassaan vastineessa uudistanut asiassa aikaisemmin lausumansa ja esittänyt, että ELY-keskuksen tekemän hakemuksen tavoitteena on ollut Korte-, Ruta- ja Nuutajärven säännöstelyn ja padon kuntoon liittyvien vastuukysymysten selkiyttäminen. Veden vapaasta virtaamisesta nykytilassaan olevasta Nokorinkoskesta voisi aiheutua yläpuolisten järvien vedenkorkeuksien alenemista. Vedenkorkeuksien alenemisesta voi puolestaan aiheutua vesienhoidon tavoitteiden ja Kortejärven Natura 2000-alueen suojelutavoitteiden vastainen tilanne, mitä on pidettävä yleisen edun loukkauksena. Tästä syystä ELY-keskus on yleistä etua valvovana viranomaisena pitänyt tarpeellisena hakea lisämääräyksiä, joilla osoitetaan säännöstelymääräysten noudattamisesta vastuullinen taho.

Valituksessa viitataan Vaasan hallinto-oikeuden päätökseen 12.10.2007 nro 07/0339/1. Valittajan mukaan ympäristökeskus olisi todennut, että haitallisia vaikutuksia ei ole. Kyseisessä päätöksessä oli kyse vaatimuksesta veden juoksuksen toimittamiseksi Nokorinkosken padossa laskusuunnitelman mukaisesti. Asiassa saadun selvityksen mukaan poikkeamat lupahdoista olivat olleet

vähäisiä. Pirkanmaan ympäristökeskus katsoi tuolloin, että vedenkorkeuksista ei ollut aiheutunut vesilain 8 luvun 10 b §:n tarkoittamia huomattavia haitallisia vaikutuksia. Ympäristökeskus ei todennut, että lupaehtojen kokonaan noudattamatta jättämisestä ei aiheutuisi haittoja.

Aluehallintoviraston päätöksellä ei ole ratkaistu padon hoitoon liittyviä kysymyksiä laskuyhtiön, suojeluyhdistyksen ja Furuohjelmien välillä. ELY-keskuksen käsityksen mukaan tilannetta olisi myös tältä osin tärkeä selvittää.

Käsiteltävänä oleva lupa on myönnetty laskuyhtiölle, ja siten laskuyhtiön on aluehallintoviraston päätöksen mukaisesti katsottava olevan vastuussa luvan mukaisesta vedenjuoksutuksesta.

Korte-, Ruta- ja Nuutajärven laskuyhtiö on antamassaan vastaselityksessä esittänyt muun ohella, että laskuyhtiön tiedoksi ei ole saatettu asiassa ELY-keskuksen väittämää aikaisempaa lausumaa tai aikaisempia lausumia. ELY-keskus ja aluehallintovirasto ovat hakemuksesta keskustelleet ja asiaa hoitaneet vuosina 2013–2018. Laskuyhtiö viittaa toimitsija Kuisman palautteeseen 19.7.2017 Nokorin padon tarkastuksesta (vastaselityksen liitteenä). Tietoja laskuyhtiölle ei ole annettu.

Natura-asiassa annetuilla päätöksillä ei ole vaikutusta voimassa oleviin vesilain mukaisiin lupiin.

Lupaehtojen noudattamatta jättäminen ei ole peruste hakea lupaan muutosta. Vesilain mukainen menettely siinä tapauksessa, että lupaehtoja ei noudatettaisi, olisi hallintopakon hakeminen sitä vastaan, joka on vastuussa lupaehtojen noudattamisesta, eli tässä tapauksessa Honkolan tilan omistajaa vastaan. Kyseisen tilan omistajan sanoutuessa irti vastuustaan ELY-keskus huomautti valvontakirjeellään Honkolan tilan omistajaa, mutta ei jättänyt asiassa hallintopakkoehakemusta.

Nykyisessä luvassa on selvä määräys siitä, kuka on vastuussa veden juoksutuksesta: ”2) Veden juoksutus toimitetaan Nokorinkosken padosta laitoksen omistajan toimesta ja kustannuksella laskusuunnitelman mukaisesti ottaen huomioon seuraavat säännöstelymääräykset...”. Samassa päätöksessä on myös kirjattuna laskuyhtiön ja Honkolan tilan omistajan välinen siviilioikeudellinen sopimus veden juoksutuksesta ja siitä Honkolan tilan omistajalle maksettavasta korvauksesta. Mitään perustetta siirtää vesistön järjestelyn toteutusvastuuta, toisin sanoen padon hoitoa, Nokorin padon omistajalta vastikkeetta laskuyhtiölle ei ole esitetty. Laskuyhtiön ja Honkolan tilan omistajan välillä 8.8.1945 syntynyt sopimus veden juoksutuksesta ja nykyinen hallinnollinen lupa ovat edelleen voimassa, koska niitä ei ole tehty määräaikaisina. Sopimusta ei ole muutettu. Sopimuksen voimassaoloon ottaa kantaa käräjäoikeus, mikäli sopimuksen toinen osapuoli tulkitsee asian toisin ja jättää hakemuksen käräjäoikeudelle. Sopimuksen voimassaoloon ei voi ottaa kantaa sopimuksen ulkopuolinen virkamies, ELY-keskus tai aluehallintovirasto. Valituksenalainen päätös on tällä perusteella kumottava ja ELY-keskuksen lakiin perustamaton hakemus hylättävä.

Honkolan tilan omistajaksi J.R.G. Furuohjelmien jälkeen on tullut vuonna 1974 Christine Furuohjelm ja vuonna 2016 Robert Furuohjelm. Christine Furuohjelm

katsoi Honkolan tilan omistajana laskuyhtiön kanssa tehdyn sopimuksen sitovan häntä ilmoittaessaan vesioikeuden päätöksessä 29.8.1983, että ”vesistötoimikunnan päätös 19.2.1947 on edelleen paras mahdollinen määritelmä kysymyksessä olevan vesistön pinnan säännöstelyyn”. Honkolan tilan omistaja ei halunnut vuonna 1983 luopua padon hoidosta tai voimalaitospadon kunnossapidosta, vaikka vesivoiman käyttö oli päättynyt jo vuonna 1972. Honkolan kartanon omistaja myöntää vastuunsa padon hoidosta ja kunnossapidosta, koska on tehnyt nimissään sopimuksen asiasta (Honkolan kartanon sekä Nuuta-, Ruta- ja Kortejärven suojeluyhdistys ry:n välinen sopimus 17.3.2005, vastaselityksen liitteenä). Christine Furuahjelmien on täytynyt ymmärtää, että kyseiset vastuut siirtyvät kiinteistön kaupassa Robert Furuahjelmille. On täysin selvää, että Honkolan tilaan liittyvät vastuut siirtyvät kaupassa ostajalle.

Lausunnossaan aluehallintovirasto on viitannut vesilain 19 luvun 5 §:ään. Kyseisen pykälän 3 momentin mukaan laskuyhtiöllä olisi oikeus saada korvaus hakijalta vähäistä suuremmasta menetyksestä Laskuyhtiölle ei ole tältä osin varattu tilaisuutta tulla kuulluksi. Valituksenalaista päätöstä ei ole tehty kyseisen lainkohdan perusteella. Koska päätöstä ei ole tehty vesilain perusteella, päätös tulee kumota.

Laskuyhtiön valituksessa esittämää lupaehto 2 koskevaa muutosesitystä ei ole kukaan vastineen antaja moittinut, joten muutosvaatimuksessa yksilöidyn lauseen lisääminen lupaehtoon 2 on katsottava olevan tarpeen luvan selventämiseksi.

Laskuyhtiö on vaatinut, että ELY-keskus tulee hallintolainkäyttölain 13 luvun 74 §:n perusteella velvoittaa korvaamaan laskuyhtiön oikeudenkäyntikulut tässä asiassa yhteensä 11 160 eurolla. ELY-keskuksen hakemus on selvästi perusteeton ja olisi kohtuutonta, että laskuyhtiö joutuisi pitämään oikeudenkäyntikulunsa vahinkonaan.

Olavi Niittymäki on toimittanut hallinto-oikeudelle kirjelmiä 5.4.2020, 27.7.2020, 11.10.2020 ja 20.12.2020. Kirjelmät on lähetetty tiedoksi Pirkanmaan ELY-keskukselle ja laskuyhtiölle.

Korte-, Ruta- ja Nuutajärven laskuyhtiö on toimittanut hallinto-oikeudelle lisäselvitystä 11.2.2021. Lisäselvitys on lähetetty tiedoksi Robert Furuahjelmille ja Pirkanmaan ELY-keskukselle.

Selvityksen mukaan Nokorin voimalaitosalueella on suoritettu rajankäynti 13.11.2020. Rajankäynnin pöytäkirja on lisäselvityksen liitteenä.

Kampparin kylän (414) Yhteinen koskipalsta on jätetty vuonna 1930 jakamatta ja pidetty Kampparin tilojen yhteisenä alueena Kampparin kantatilaa jaettaessa siksi, että kyseinen alue on ollut vuokralla Honkolan tilan omistajalla voimalaitoskäytössä.

Voimalaitos ei sijaitse yhteisellä vesialueella, kuten Furuahjelm väittää. Kuten pöytäkirjassa on todettu, on huomioitava erityisesti, että mainittujen kiinteistöjen rajat eivät ole muuttuneet vesistötoimikunnan päätöksen 19.2.1947 jälkeen.

Nykyiselle omistajalle Robert Furuhjelmille Honkolan tila on siirtynyt kaupalla vuonna 2016. Samalla voimalaitos oikeuksineen ja velvoitteineen on siirtynyt Robert Furuhjelmille vesilain 17 luvun 7 §:n mukaisesti. Näin ollen vesistötoimikunnan päätös 19.2.1947 edelleen velvoittaa häntä.

Aluehallintoviraston käsitys ja selitys voimalaitoksen häviämisestä on perusteeton, virheellinen ja täysin kestävä. Sähkövoimalalaitoksessa ovat edelleenkin turbiinit (2 kpl), joista lähtevät hinnat/kiilahinnat sähkögeneraattoreihin. Sähkökaappikin on vielä paikoillaan.

Olavi Niittymäki on toimittanut hallinto-oikeudelle kirjelmän 21.11.2021. Kirjelmä on toimitettu tiedoksi laskuyhtiölle ja ELY-keskukselle.

Robert Furuhjelm on toimittanut hallinto-oikeudelle lausuman ja rajankäynnin pöytäkirjan toimituskarttoineen 21.12.2021. Lausuma liitteineen on toimitettu tiedoksi laskuyhtiölle ja ELY-keskukselle.

Korte-, Ruta- ja Nuutajärven laskuyhtiö on toimittanut hallinto-oikeudelle vastineen Robert Furuhjelmin lausuman johdosta 20.1.2022.

Hallinto-oikeuden ratkaisu

1. Hallinto-oikeus ei tutki laskuyhtiön vaatimusta vesioikeuden 29.8.1983 antaman päätöksen nro 51/1983 A lupaehdon 2 muuttamisesta.
2. Hallinto-oikeus muutoin valituksen hyväksyen kumoaa aluehallintoviraston päätöksen.

Perustelut

1. Korte-, Ruta- ja Nuutajärven laskuyhtiö ei ole esittänyt aluehallintovirastolle vaatimusta vesioikeuden 29.8.1983 antaman päätöksen 29.8.1983 nro 51/1983 A lupaehdon 2 muuttamisesta. Tämän vuoksi vaatimus on jätettävä vasta hallinto-oikeudelle tehtynä tutkimatta.

Sovellettu oikeusohje

Hallintolainkäyttölaki 51 § 2 mom

2. Asiaan liittyvät oikeusohjeet

Vesilain 19 luvun 4 §:n 1 ja 2 momenttien mukaan tässä laissa tarkoitettuun hankkeeseen tai toimenpiteeseen, jonka täytäntöönpano on laillisesti aloitettu ennen tämän lain voimaantuloa, sovelletaan ennen tämän lain voimaantuloa voimassa olleita säännöksiä ja määräyksiä, jollei tässä luvussa muuta säädetä.

Tämän lain voimaan tullessa voimassa ollutta tässä laissa tarkoitettua hanketta tai toimenpidettä koskevaa lupaa on noudatettava. Hankkeen ja toimenpiteen toteuttamiseen sekä luvan tarkistamiseen sovelletaan, mitä luvassa määrätään, sekä ennen tämän lain voimaantuloa voimassa olleita säännöksiä ja määräyksiä, jollei tässä luvussa muuta säädetä. Hankkeen ja toimenpiteen kunnossapitoon ja poistamiseen sovelletaan, mitä 2 luvun 9 §:ssä säädetään.

Vesilain 2 luvun 9 §:n 1 momentin mukaan vesistöön tehdyn rakennelman omistajan on pidettävä rakennelma sellaisessa kunnossa, ettei siitä aiheudu vaaraa taikka yleistä tai yksityistä etua loukkaavia vahingollisia tai haitallisia seurauksia.

Vesilain 3 luvun 21 §:n mukaan lupaviranomainen voi hakemuksesta tarkistaa lupamääräyksiä ja antaa uusia määräyksiä, jos:

- 1) hankkeen toteuttamisesta lupamääräysten mukaisesti aiheutuu haitallisia vaikutuksia, joita lupamääräyksiä annettaessa ei ole ennakoitu ja joita ei muutoin voida riittävästi vähentää;
- 2) hankkeen toteuttamisesta lupamääräysten mukaisesti aiheutuu olosuhteiden muutosten vuoksi haitallisia vaikutuksia, joita ei muutoin voida riittävästi vähentää;
- 3) turvallisuussyyt tätä edellyttävät; tai
- 4) tulvasta tai kuivuudesta voi aiheutua yleistä vaaraa ihmisen hengelle, turvallisuudelle tai terveydelle, suurta vahinkoa yleiselle edulle tai suurta ja laaja-alaista vahinkoa yksityiselle edulle, eikä näitä vaikutuksia muutoin voida riittävästi vähentää.

Jollei lupapäätöksessä toisin määrätä, hakemus lupamääräysten tarkistamiseksi tai uusien määräysten antamiseksi 1 momentin 1 kohdan nojalla on tehtävä kymmenen vuoden kuluessa 18 §:n mukaisen valmistumisilmoituksen tekemisestä.

Lupamääräysten tarkistaminen tai uusien määräysten antaminen 1 momentin 2–4 kohdan nojalla ei saa sanottavasti vähentää hankkeesta saatavaa hyötyä. Tarkistamisesta tai uusien määräysten antamisesta aiheutuvat muut kuin vähäiset edunmenetykset määrätään hakijan korvattaviksi noudattaen soveltuvin osin, mitä 13 luvussa säädetään. Jos lupamääräyksiä tarkistetaan tai uusia lupamääräyksiä annetaan 1 momentin 4 kohdan nojalla, tästä aiheutuvien edunmenetysten korvaamiseen sovelletaan lisäksi, mitä 18 luvun 6 §:n 1 momentissa säädetään.

Hakemuksen lupamääräysten tarkistamisesta tai uusien määräysten antamisesta 1 momentin 1–3 kohdan nojalla voi tehdä haitallisen vaikutuksen kohteena olevan yksityisen edun haltija, kunta, valvontaviranomainen tai asiassa yleistä etua valvova viranomainen. Hakemuksen 1 momentin 4 kohdan nojalla voi tehdä valtion valvontaviranomainen ottaen huomioon, mitä 18 luvun 3 a §:ssä säädetään. Lupaviranomaisen on käsiteltävä asia soveltuvin osin kuten lupahakemus.

Vesilain 17 luvun 7 §:n 1 momentin mukaan, jos kiinteistö tai hanke, jonka hyväksi on annettu tässä laissa tarkoitettu lupa tai oikeus tai jonka puolesta on osallistuttu sille hyötyä tuottavaan toimenpiteeseen, siirtyy toiselle, siirtyvät tälle myös luvan- tai oikeuden saajalle tai toimenpiteeseen osallistuneelle kuuluneet oikeudet ja velvollisuudet.

Vesilain 17 luvun 7 §:n 2 momentin mukaan tämän lain nojalla saatu toisen

kiinteistöön ja muuhun omaisuuteen kohdistuva oikeus pysyy voimassa omistajanvaihdoksesta huolimatta.

Vesilain 19 luvun 5 §:n 2 momentin mukaan jollei tästä luvusta muuta johdu, lupaviranomainen voi hakemuksesta tarkistaa ennen tämän lain voimaantuloa annettuun lupaan tai lupaan rinnastuvaan muuhun viranomaisen tekemään päätökseen sisältyviä määräyksiä tai antaa uusia määräyksiä noudattaen soveltuvin osin, mitä 3 luvun 21 §:ssä säädetään.

Vesilain 19 luvun 7 §:n 1 momentin mukaan, jos säännöstelyhankkeesta, jolle on myönnetty lupa ennen 1 päivää toukokuuta 1991, aiheutuu vesiympäristön ja sen käytön kannalta huomattavia haitallisia vaikutuksia, asianomaisen valtion valvontaviranomaisen tulee selvittää mahdollisuudet vähentää säännöstelyn haitallisia vaikutuksia. Selvitys on tehtävä riittävässä yhteistyössä luvan haltijan, säännöstelystä hyötyä saavien, vaikutusalueen kuntien ja asianomaisten viranomaisten kanssa. Valtion valvontaviranomaisen tulee tarvittaessa kuulla muitakin asianosaistahoja.

Vesilain 19 luvun 16 §:n mukaan, jos vesitaloushankkeelle on ennen tämän lain voimaantuloa voimassa olleiden säännösten nojalla myönnetty viranomaisen päätöksellä lupa tai oikeus ja luvan tai oikeuden sisällöstä taikka haltijasta on epäselvyyttä, lupaviranomainen voi selventää tällaista päätöstä tai korvata sen tämän lain mukaisella päätöksellä.

Päätöksessä tulee antaa aikaisemmin annettuun päätökseen perustuvat tai sitä tarkentavat yleisen ja yksityisen edun turvaamiseksi tarpeelliset määräykset haittojen välttämiseksi siten kuin 3 luvun 10–14 §:ssä säädetään. Määräykset eivät saa sanottavasti vähentää luvan tai oikeuden käytöstä saatavaa hyötyä tai aiheuttaa hankkeen tuottamaan hyötyyn nähden kohtuuttomia kustannuksia.

Hakemuksen 1 momentissa tarkoitettussa asiassa voi tehdä luvan tai oikeuden haltija, valvontaviranomainen, hankkeen välittömänä kohteena olevan alueen omistaja tai alueeseen kohdistuvan muun oikeuden haltija. Lupaviranomainen voi omasta aloitteestaan ottaa asian käsiteltäväkseen, jos se lupaviranomaisessa vireillä olevan muun asian käsittelyn vuoksi on välttämätöntä.

Mitä edellä tässä pykälässä säädetään, koskee soveltuvin osin myös muuta toimenpidettä, joka on laillisesti toteutettu ennen tämän lain voimaantuloa voimassa olleiden säännösten nojalla.

Asiassa saatu selvitys

Korkeimman oikeuden 13.3.1931 antaman tuomion perusteella Honkolan kiinteistön omistajalla on ollut oikeus padota vettä Nokorinkoskessa valtavyylän yli ulottuvalla padolla. Päätökseen perustuen Honkolan kiinteistöllä on ylimuistoisista ajoista ollut tilan maitten läpi kulkevassa Honkolanjoessa olevassa Nokorinkoskessa mylly- ja sahalaitoksia, jotka on verollepantu yhdessä mainitun tilan kanssa. Tilan omistajat ovat niin ikään ylimuistoisista ajoista padonneet vettä koskessa. ELY-keskuksen hakemuksen mukaan vesilaitosta on luvitettu Hämeen läänin maaherran päätöksellä 26.10.1934 ja lääninhallituksen päätöksellä 25.2.1938. Vesilaitoksen toiminta on loppunut vuonna 1972.

Vesistötoimikunta on 19.2.1947 antanut päätöksen Kortejärven, Rutajärven ja Nuutajärven laskemisesta. Vesistötoimikunta on myöntänyt perustetulle järvenlaskuyhtiölle luvan laskea Urjalan pitäjässä sijaitsevia Kortejärveä, Rutajärveä ja Nuutajärveä sekä perata Honkolanjokea, Urjalanjokea ja Nuutajokea siten, kuin Helsingin piirin maanviljelysinisinööri A.H. Schroderuksen laatimassa elokuun 21 päivänä 1943 allekirjoitetussa suunnitelmassa on ehdotettu sekä noudattaen paitsi vesioikeuslain säännöksiä lisäksi päätöksessä asetettuja lupaehtoja. Lupaehdon 1 mukaan Nokorinkosken vesivoimalaitoksen muutostyöt tehdään hankkeen yhteydessä ja muutostöistä johtuvista kustannuksista järvenlaskuyhtiö suorittaa kaksi kolmasosaa ja vesilaitoksen omistaja yhden kolmanneksen. Lupaehdon 2 mukaan veden juoksutus toimitetaan Nokorinkosken padosta laitoksen omistajan toimesta ja kustannuksella laskusuunnitelman mukaisesti ottaen huomioon samassa lupaehdossa asetetut säännöstelymääräykset. Lupaehdossa 1 määrätty kustannustenjako ja lupaehdossa 2 määrätty velvoite veden juoksutuksen toimittamisesta perustuvat silloisen vesilaitoksen omistajan J.R.G.Furuhjelmin 8.8.1945 allekirjoittamaan suostumuskirjelmään.

Länsi-Suomen vesioikeuden 29.8.1983 antamassa päätöksessä nro 51/1983 A on selvennetty lupaehtoa 2 tarkentamalla vedenkorkeutta koskevaa määräystä ja velvoittamalla Nokorinkosken padon hoitaja ilmoittamaan suurista juoksutuksen muutoksista Taipaleenkosken padon hoitajalle. Päätöksessä ei ole muutettu vesistötoimikunnan 19.2.1947 antamassa päätöksessä asetettuja velvoitteita veden juoksutuksista.

Honkolan kiinteistö on 1.6.1993 lähtien valtuuttanut Rutajärvi-toimikunnan ja sitä seuranneen Nuuta-, Ruta- ja Kortejärven suojeluyhdistys ry:n hoitamaan puolestaan Nokorinkosken padon juoksutusta. Asiakirjojen mukaan viimeisin asiasta tehty sopimus Honkolan kiinteistön sekä Nuuta-, Ruta- ja Kortejärven suojeluyhdistys ry:n välillä on tehty 17.3.2005. Sopimus on ollut voimassa vuoden 2005 loppuun sekä sen jälkeen automaattisesti vuoden kerrallaan. Sopimuksen mukaan sekä Honkolan kiinteistö että yhdistys voivat kuitenkin irtisanoa tämän sopimuksen kirjallisesti päättymään ilmoittamana ajankohtana. Suojeluyhdistys on nyt kyseessä olevassa asiassa aluehallintovirastolle antamassaan kirjelmässä todennut, että sen jälkeen, kun Honkolan kiinteistö on ilmoittanut, ettei se vastaa padosta, suojeluyhdistys katsoo padonhoitoa koskevan sopimuksen asiallisesti lakaneen olemasta voimassa. Suojeluyhdistys on kuitenkin jatkanut padon hoitoa ja kääntynyt useasti viranomaisten puoleen, jotta padolle saataisiin vastuullinen omistajataho. Laskuyhtiö on aluehallintovirastolle antamassaan palautteessa katsonut, että suojeluyhdistyksellä ei ole asiassa oikeudellista asemaa ja että yhdistyksellä ei ole oikeutta padota vettä Nokorinkoskessa.

Oikeudellinen arviointi ja johtopäätökset

Asiassa on ratkaistavana, onko aluehallintovirasto voinut valvovan viranomaisen hakemuksesta päätöksellään määrätä Korte-, Ruta- ja Nuutajärven laskuyhtiön järvenlaskuluvan luvanhaltijana hoitamaan kustannuksellaan veden juoksutuksen Nokorinkosken padosta ja sitooko vesistötoimikunnan 19.2.1947 antaman päätöksen lupaehto 2 siihen Länsi-Suomen vesioikeuden 29.8.1983 antamalla päätöksellä tekemine selvennyksineen juoksutusten hoidosta edel-

leen kartanokiinteistön nykyistä omistajaa, vaikka olosuhteet ovat vesistötoimikunnan antaman päätöksen jälkeen vesivoimalaitoksen toiminnan loputtua muuttuneet.

Nyt kysymyksessä olevan hankkeen täytäntöönpano on aloitettu laillisesti vesistötoimikunnan 19.2.1947 Kortejärven, Rutajärven ja Nuutajärven laskemisesta antaman päätöksen perusteella. Vesilain 19 luvun 4 §:n 1 ja 2 momenttien siirtymäsäännösten mukaan asiaan sovelletaan lähtökohtaisesti tuolloin voimassa olleen vesioikeuslain säännöksiä ja myönnetyn vesitalousluvan lupamääräyksiä. Vesistötoimikunnan päätöksen lupaehdon 2 mukaan Nokorinkosken padon juoksutuksesta vastaa vesivoimalaitoksen omistaja kustannuksellaan säännöstelymääräysten mukaisesti. Määräyksen poikkeaminen pääsääntöisesti noudatettavasta luvanhaltijan toiminnallisesta vastuusta perustuu tässä tapauksessa vesilaitoksen tuolloisen omistajan ja laskuyhtiön väliseen sopimukseen. Asiakirjoista saadun selvityksen mukaan Nokorinkosken vesilaitosrakenteet ovat luvan myöntämisen ja lupamääräyksen 2 selventämisen ajankohtana kuuluneet Honkolan kiinteistölle. Asiassa ei ole osoitettu, että kyseisten rakenteiden omistamisesta ja hallinnasta olisi tämän jälkeen sovittu toisin tai että kysymyksessä olevasta vesilaitoshankkeesta olisi luovuttu tai että lupa olisi rauennut vesilain mukaisessa menettelyssä.

Voimassa olevan vesilain 17 luvun 7 §:n 1 momentin säännös, jonka mukaan, kiinteistön tai hankkeen, jonka hyväksi on annettu tässä laissa tarkoitettu lupa tai oikeus tai jonka puolesta on osallistuttu sille hyötyä tuottavaan toimenpiteeseen, siirtyminen toiselle, siirtää tälle myös luvan- tai oikeuden saajalle tai toimenpiteeseen osallistuneelle kuuluneet oikeudet ja velvollisuudet, vastaa vesilainsäädännössä jo aiemmin vakiintunutta sääntelyä. Vaikka Robert Furuholmia ei henkilökohtaisesti ole määrätty hoitamaan kustannuksellaan vesistön järjestelyä, vaikka hän ei ole harjoittanut voimalaitostoimintaa ja vaikka Nokorinkosken pato sijaitsisi yhteisellä vesialueella, vesilaitosluvan haltijan oikeudet ja velvollisuudet ovat joka tapauksessa siirtyneet Furuholmille, vaikka vesivoimalaitos ei olekaan enää toiminnassa. Sillä seikalla, että Honkolan kiinteistö ei ole oikeushenkilö, ei ole oikeudellista merkitystä luvanhaltijan oikeuksien ja velvollisuuksien siirtymisen kannalta.

Yllä esitettyyn nähden aluehallintoviraston päätöksen perusteluja on pidettävä virheellisinä siltä osin, kuin perusteluissa on todettu, että vesilaitos on lakannut eikä ole enää luvan haltija. Hallinto-oikeus katsoo, että vesistötoimikunnan 19.2.1947 antaman päätöksen lupaehdon 2 määräykset vesioikeuden 29.8.1983 tekemine selvennyksineen juoksutusten hoidosta sitovat lähtökohtaisesti edelleen Honkolan kiinteistön nykyistä omistajaa Robert Furuholmia. Vesistötoimikunnan päätöksellä myönnetyn luvan tai oikeuden sisällöstä tai luvan haltijasta ei ole sellaista epäselvyyttä, joka oikeuttaa lupaviranomainen selventämään päätöstä vesilain 19 luvun 16 §:n perusteella siten, kuin aluehallintoviraston päätöksestä ilmenee.

Hallinto-oikeus toteaa, että aluehallintoviraston soveltamista oikeusohjeista vesilain 3 luvun 21 §:n säännöksiä ei sovelleta vesioikeuslain perusteella luvan saaneisiin vesitaloushankkeisiin.

Sovelletut oikeusohjeet

Perusteluissa mainitut

Oikeudenkäyntikuluja koskeva ratkaisu

1. Hallinto-oikeus hylkää Robert Furuhjelmin vaatimuksen oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta.
2. Hallinto-oikeus hylkää Korte-, Ruta- ja Nuutajärven laskuyhtiön vaatimuksen ELY-keskuksen velvoittamisesta korvaamaan laskuyhtiön oikeudenkäyntikulut.

Perustelut

1. Hallintolainkäyttölain (586/1996) 74 §:n 1 momentin mukaan asianosainen on velvollinen korvaamaan toisen asianosaisen oikeudenkäyntikulut kokonaan tai osaksi, jos erityisesti asiassa annettu ratkaisu huomioon ottaen on kohtuutonta, että tämä joutuu pitämään oikeudenkäyntikulunsa vahinkonaan. Hallinto-oikeus katsoo, ettei annettu ratkaisu ja sen perustelut huomioon ottaen ole kohtuutonta, että Furuhjelm joutuu pitämään oikeudenkäyntikulunsa hallinto-oikeudessa vahinkonaan.
2. Hallintolainkäyttölain (586/1996) 74 §:n 2 momentin mukaan harkittaessa julkisen asianosaisen korvausvelvollisuutta on otettava erityisesti huomioon, onko oikeudenkäynti aiheutunut viranomaisen virheestä. Asiasta saadun selvityksen mukaan on jo pitkään ollut epäselvyyttä siitä, kenen vastuulla on toimittaa juoksutusten hoito Nokorinkosken padolla. Hallinto-oikeus katsoo, että ELY-keskus ei ole tehnyt virhettä hakiessaan asiaan ratkaisua aluehallintovirastossa ja näin ollen ELY-keskusta ei voida velvoittaa korvaamaan laskuyhtiön oikeudenkäyntikuluja.

Julkinen kuulutus

Päätös on annettu julkisella kuulutuksella.

Päätöksestä ilmoittaminen

Urjalan kunnanhallituksen on viipymättä julkaistava tieto tätä päätöstä koskevasta kuulutuksesta yleisessä tietoverkossa kuntalain 108 §:n mukaisesti. Tiedon kuulutuksen julkaisemisesta tulee olla nähtävillä vähintään sen ajan, jonka kuluessa päätökseen voi hakea muutosta valittamalla.

Muutoksenhaku

Vesilain 15 luvun 6 §:n 1 momentin mukaan tähän päätökseen saa hakea muutosta valittamalla korkeimpaan hallinto-oikeuteen, jos korkein hallinto-oikeus myöntää valitusluvan oikeudenkäynnistä hallintoasioissa annetun lain 111 §:n perusteella. Valituskirjelmä on toimitettava korkeimpaan hallinto-oikeuteen 30 päivän kuluessa hallinto-oikeuden päätöksen tiedoksisaannista eli viimeistään **17.3.2022**.

Valitusosoitus on liitteenä HallJK (01.20).

Asian ovat ratkaisseet lainoppineet hallinto-oikeustuomarit Raija Uusi-Niemi ja Pertti Piippo sekä tekniikan alan hallinto-oikeustuomari Susanna Airiola. Asian on esitellyt Susanna Airiola.

Raija Uusi-Niemi

Susanna Airiola

Pertti Piippo

Toimituskirjan antaja:

Inkeri Eriksson
lainkäyttösihteeri

Jakelu

Päätös ja maksu Korte-, Ruta- ja Nuutajärven laskuyhtiö, maksutta

Jäljennös maksutta

Robert Furuhjelm/Asianajaja Markus Engberg
Asianajotoimisto Hästö & Co

Ismo Kuisma

Olavi Niittymäki

Urjalan kunnan ympäristönsuojeluviranomainen

Urjalan kunnanhallitus

Pirkanmaan elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskus/
Ympäristö ja luonnonvarat, sähköisesti

Länsi- ja Sisä-Suomen aluehallintovirasto, sähköisesti
Ympäristölupavastuualue

Suomen ympäristökeskus, sähköisesti

IE

VALITUSOSOITUS

Hallinto-oikeuden päätökseen saa hakea muutosta valittamalla **korkeimpaan hallinto-oikeuteen** kirjallisella valituksella, jos korkein hallinto-oikeus myöntää valitusluvan.

Valitusluvan myöntämisen perusteet

Oikeudenkäynnistä hallintoasioissa annetun lain 111 §:n 1 momentin mukaan valituslupa on myönnettävä, jos:

- 1) lain soveltamisen kannalta muissa samanlaisissa tapauksissa tai oikeuskäytännön yhtenäisyyden vuoksi on tärkeätä saattaa asia korkeimman hallinto-oikeuden ratkaistavaksi;
- 2) asian saattamiseen korkeimman hallinto-oikeuden ratkaistavaksi on erityistä aihetta asiassa tapahtuneen ilmeisen virheen vuoksi; tai
- 3) valitusluvan myöntämiseen on muu painava syy.

Valituslupa voidaan myöntää myös siten, että se koskee vain osaa muutoksenhaun kohteena olevasta hallinto-oikeuden päätöksestä.

Valitusaika

Hallinto-oikeuden päätös on annettu julkisella kuulutuksella. Päätös on julkaistu hallinto-oikeuden verkkosivuilla päivänä, joka ilmenee päätöksen ensimmäiseltä sivulta. Päätöksen katsotaan tulleen asianomaisen tietoon seitsemäntenä päivänä kuulutuksen julkaisemisajankohdasta. Valitus on tehtävä **30 päivän kuluessa** hallinto-oikeuden päätöksen tiedoksisaan-
nista, sitä päivää lukuun ottamatta.

Valituksen sisältö

Valituksessa, johon on sisällytettävä valituslupahakemus, on ilmoitettava

- valittajan nimi ja yhteystiedot mukaan lukien se postiosoite ja mahdollinen muu osoite, johon oikeudenkäyntiin liittyvät asiakirjat voidaan lähettää (prosessiosoite); jos valittajan puhevaltaa käyttää hänen laillinen edustajansa tai asiamiehensä, on valituksessa mainittava myös tämän yhteystiedot
- päätös, johon haetaan muutosta (valituksen kohteena oleva päätös)
- peruste, jolla valituslupaa pyydetään, sekä syyt, joiden vuoksi valitusluvan myöntämiseen on mainittu peruste
- miltä kohdin päätökseen haetaan muutosta ja mitä muutoksia siihen vaaditaan tehtäväksi (vaatimukset)
- vaatimusten perustelut
- mihin valitusoikeus perustuu, jos valituksen kohteena oleva päätös ei kohdistu valittajaan.

Yhteystietojen muutoksesta on valituksen vireillä ollessa ilmoitettava viipymättä korkeimmalle hallinto-oikeudelle. Jos usea tekee valituksen yhdessä, voidaan joku heistä ilmoittaa yhdyshenkilöksi.

Valituksen liitteet

Valitukseen on liitettävä

- hallinto-oikeuden päätös valitusosoituksineen
- selvitys siitä, milloin valittaja on saanut päätöksen tiedoksi, tai muu selvitys valitusajan alkamisen ajankohdasta
- asiakirjat, joihin valittaja vetoaa vaatimuksensa tueksi, jollei niitä ole jo aikaisemmin toimitettu viranomaiselle.

Asiamiehen, joka ei ole toiminut asiamiehenä asian aikaisemmassa käsittelyvaiheessa, ja joka ei ole asianajaja, julkinen oikeusavustaja tai luvan saanut oikeudenkäyntiavustaja, on liitettävä valitukseen valtakirja.

Valituksen toimittaminen

Valitus on toimitettava valitusajassa korkeimmalle hallinto-oikeudelle. Valituksen tulee olla perillä valitusajan viimeisenä päivänä ennen viraston aukioloajan päättymistä. Tämä koskee myös tilanteita, joissa valitus toimitetaan sähköisen asiointipalvelun kautta tai sähköpostitse. Valitus liitteineen voidaan toimittaa sähköisen asiointipalvelun kautta. Asiointipalvelun kautta toimitettua valitusta tai sähköpostitse toimitettua valitusta ei tarvitse toimittaa paperimuodossa. Asiakirjojen lähettäminen postitse tai sähköisesti tapahtuu lähettäjän omalla vastuulla.

Korkeimman hallinto-oikeuden yhteystiedot:

Postiosoite:	Korkein hallinto-oikeus PL 180, 00131 Helsinki
Sähköposti:	korkein.hallinto-oikeus@oikeus.fi
Käyntiosoite:	Paasivuorenkatu 3, 00530 Helsinki
Puhelin:	029 56 40200
Faksi:	029 56 40382
Aukioloaika:	arkipäivisin klo 8.00–16.15

Hallinto- ja erityistuomioistuinten sähköinen asiointipalvelu:

<https://asiointi2.oikeus.fi/hallintotuomioistuimet>